

Iz Knjige Izlaska

U one dane: Dođu Amalečani i zarate s Izraelcima kod Refidima. A Mojsije reče Jošui: »Odaberi momčad pa pođi i zapodjeni borbu s Amalečanima. Ja ću sutra stati na vrh brda, sa štapom Božjim u ruci.« Jošua učini kako mu je Mojsije rekao te zapodjene borbu s Amalečanima, a Mojsije, Aron i Hur uzađoše na vrh brda. I dok bi Mojsije držao ruke uzdignute, Izraelci bi nadjačavali; a kad bi ruke spustio, nadjačavali bi Amalečani. Ali Mojsiju ruke napokon otežaše. Zato uzeše kamen, staviše ga poda nj i on sjede na nj, a Aron i Hur, jedan s jedne, a drugi s druge strane, držahu ruke, tako da mu izdržaše do sunčanog zalaska. I Jošua oštricom mača svlada Amaleka i njegov narod.

.....

Kako je samo hvalevrijedno što smo se u ove prve dane mjeseca studenoga, kada smo s molitvom pohađali mjesta na kojima počivaju oni koji su pred nama zakoračili u vječnost, a među kojima su i svećenici te neki od naših roditelja, i mi sabrali prvenstveno na ovo molitveno zajedništvo. Susret započinjemo molitvenom povezanošću mi svećenici – koji smo u ređenju pozvani moliti za posvećenje svijeta, biti ljudi molitve – i vi, naši roditelji koji ste tiho i nenametljivo, ali ustrajno i postojano molili za naše svećeničko zvanje, od djetinjne želje izražene najprije vama da želimo postati svećenicima, pa do svakoga dana našeg svećeništva kada upravo vi, trajno i najiskrenije, molite za nas.

Svećenik i u homiliji i u katehezi, ali i kroz autentičnost života neprestano govori o Bogu, Njega donosi ljudima. A znamo da to ne može ako ga On – njegov Bog, neprestano ne zahvaća sobom samim. Znamo i to da je vjerodostojan govor o nečemu i nekome samo onaj koji dolazi *"iz prve ruke"* – iz osobnog doživljaja, jer govor *"iz druge ruke"* riskira da bude izmijenjen i nevjerodostojan. Svećenik bi stoga trebao govoriti o Bogu *"iz prve ruke"*. Iz živog doticaja s Njim. Prije govora o Bogu, valja govoriti s Bogom.

Onako kako nas hrabri Sv. Apostol Ivan otvarajući svoju poslanicu: "Što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o Riječi, Životu - vidjeli smo i svjedočimo, i navješćujemo i vama da i vi imate zajedništvo s nama. A naše je zajedništvo s Ocem i sa Sinom njegovim Isusom Kristom. I to vam pišemo da radost naša bude potpuna. (1 Iv 1, 1-4)

Za svećeničku riječ *"iz prve ruke"* – sve polazi od slušanja i gledanja – razvija se kroz razmatranje, kontempliranje i opipavanje Riječi i Života – tj. nosi se najprije u sebi - da bi se moglo prenositi drugima. Svećenik je veleposlanik Riječi, a to bi značilo da je u stalnoj vezi s Onim koji ga šalje.

Svećenik zauvijek ostaje učenik svoga Učitelja – jedinog pravog Svećenika. A On – Isus, ovdje na zemlji bio je trajno uronjen u molitvu. Upravo će njegova molitva potaknuti apostole da ga zamole: "Gospodine, nauči nas moliti!". Nije zgorega svećeniku češće baš tako dolaziti pred Isusa; *nauči me moliti, da molim kako valja.*

Svećenik se najčešće pred ljudima i pojavljuje kao čovjek molitve – on je "predmolitelj" i u liturgiji, svim sakramentima i blagoslovima. Uvijek prednjači kako bi molio prije drugih i u ime svih. Naravno, i kad sâm moli, živeći unutar povjerene mu zajednice, on i tada predmoli.

Molitva nas uvijek iznova podsjeća da svako naše djelovanje zapravo i nije naše. Jer ne djelujemo mi, nego Onaj koji djeluje po nama. Ne propovijedamo, ili barem ne bi trebali, svoju riječ, nego Božju, ne dijelimo svoje sakramente, nego smo im poslužitelji. Zato svako dublje uranjanje u odnos s Bogom osvještava mi upravo to – da sam glasnogovornik onoga što sam "čuo, vidio, razmotrio i opipao" ... pa to onda tek svjedočim i navješćujem...

Iz vida nam ne izmiče ni evanđeoska istina kako Isus moli za nas. Rekao je to jasno prvom od svih svojih glasnogovornika – apostolu Petru: "*Molio sam za tebe da ne malakše tvoja vjera*". Isus moli za one koje mu je Otac povjerio. Moli s nakanom da ne malakše Petrova, biskupova, svećenikova vjera. Što će mu glasnik koji govori a ne vjeruje? U ređenju nam je povjereno Evanđelje, sadržaj i istina naše vjere, uz riječi: "*Primi Kristovo evanđelje kojemu si postao navjestitelj: Nastoj vjerovati što pročitaš, učiti što vjeruješ, živjeti što učiš.*" Trajni izazov.

Molitva i za druge, kod ređenja postala je našom zadaćom. Naše zajednice, pa i naše obitelji, trebaju nas, ne samo kao valjano zaređene, već kao one koji ih zagovaramo kod Boga. Koliko smo samo puta doživjeli i čuli molbu: "vlč. preporučujem se u vaše / tvoje molitve". Doživljeni smo kao delegati pred Bogom.

Isus nas treba da nastavimo njegovo djelo na zemlji, da budemo njegova ispružena ruka svima koji su potrebni njegove ljubavi i milosrđa. Pozvani smo **posvećivati** i sebe i druge, **prinositi žrtvu pomirenja** i za sebe i za druge, **moliti** i za sebe i za druge, jer je svatko od nas, kako će reći Poslanica Hebrejima "i sam zaogrnut slabošću, zato mora i za sebe i za narod prinositi okajnice" (Heb 5,2-3).

Zato i vi, dragi roditelji, molite za nas da ne malakše naša vjera. I u našim smo obiteljima mi svećenici doživljeni kao ljudi molitve. I vi nas ističete kao 'predmolitelje' u obiteljskim okupljanjima. Trebali bismo biti i ljudi vjere, ljudi koji 'hode i ne more se'. Ipak, vi nas vidite krhke, poznajete i naša razočaranja i klonuća, pred vama lakše nego pred drugima iznosimo svoje 'svakidašnje jadikovke'. Znamo da vas sve to još više motivira da to snažnije molite za nas.

Zato danas, vjerujem u ime svih ovdje prisutnih svećenika, smijem vas zamoliti za pomoć. Dok vas naša braća i sestre mole da im budete ruka pomoćnica u odgoju njihove djece – što tako rado ostvarujete kao bake i djedovi – znajte i mi vas trebamo: U vama vidimo – i još više, prepoznajemo i trebamo, one koji podržavate naše ruke koje nam je uzdizati na molitvu, kako ne bi nikada klonule.

Poželio sam da i na početku ovoga promišljanja odjeknu svetopisamske riječi što smo ih slušali i prije koju nedjelju u liturgiji, o borbi Amalečana s Božjim izabranim narodom. Ponajprije, naravno, zbog uloge i važnosti - ondje prisutnoga posrednika između Boga i ljudi – Mojsija. On shvaća da mu je u boju koji se događa u dolini, uloga uzići na goru i uzdizati ruke Onome koji je jedini jamac pobjede. Sve dok su mu ruke uzdignute, Božji narod pobjeđuje. Kad su mu ruke klonule, bili su mu potrebni oni koji će ga poduprijeti. Aron i Hur,

njegovi najbliži, shvaćaju da samo ukoliko oni podrže Mojsijeve ruke, konačna pobjeda može biti zajamčena.

Smiono je sebe prepoznavati u Mojsiju, no ipak jesmo oni koji se molitvom uzdižemo 'na goru' iznad svakodnevnih bitaka kojima smo okruženi. Osjećamo da je sukoba napretek, i u nama i oko nas. A naše ruke često klону. Današnji dan doživio sam kao priliku zamoliti vas, da ne zaboravite da ste u ulozi Arona i Hura pozvani pridržavati naše ruke, jer prevažnu ulogu imamo u svijetu. Toliko važnu da nas svakodnevno i uvijek nadilazi: omogućiti Boga vidljivim, prepoznatljivim, opipljivim, očitim. I to po našim rukama i našoj riječi.

Najčešće smo u praksi vješti organizatori, koordinatori, restauratori, majstori za sakralne objekte, karitativni djelatnici, sugovornici u političkim pitanjima, a istovremeno smo za mnoge rubne – samo ljudi sa "specijalnim funkcijama", neizbježna nužnost za njihove 'vjerske i religiozne potrebe'. No, potrebno je da smo trajno živi svjedoci Svetoga, Božji ljudi, promicatelji Kraljevstva koje *'nije od ovoga svijeta'*, ali koje je tako silno *potrebno ovome svijetu* – a ono može u njega ući samo po svećeniku, jer jedini smo koji na ovome svijetu izgovaramo: *Ovo je Tijelo moje, ovo je Krv moja* – i tada po riječima koje nisu naše, ali ih mi govorimo – Bog svima naočigled biva vidljiv. Ima li uzvišenije službe i ima li tko od ljudi veće dostojanstvo?

No, ostajemo istovremeno uvijek vaša djeca – a vi naši Aron i Hur – da svojim molitvama, podrškom i žrtvom – trajno držite naše ruke uzdignutima, kako bi Bog i danas pokazao svoju veličinu i svemoć. Suradnici ste nam, prijeko potrebni. I hvala vam što se zajedno s nama uspinjete na goru i podržavate naše ruke – za posvećenje svijeta.

I ovo naše molitveno zajedništvo prilika je da svi zajedno "iz prve ruke" doživimo Božju blizinu, pa kad se vratimo svatko u svoje zadaće, mi nastavimo uzdizati ruke do konačne Božje pobjede, a vi ih još snažnije pridržavate tako da izdrže do sunčanog zalaska. I tako svaki dan – iznova.

Dakovo, 5.11.2022.

Matej Glavica